

si do tohoto usnesení nestěžoval, navrhl však napotom, by v řízení bylo pokračováno, ježto tu nebylo důvodu k přerušení. Soud první stolice tomuto návrhu vyhověl, rekursní soud jej zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení první stolice.

Důvody:

Je nesporno, že jde o závazky, na které se vztahuje § 11 písm. c) vl. nař. ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n. okud se týče vyhlášky min. fin. ze dne 4. února čís. 4.001/161/II/3/1922, uveřejněná v úředním listu ze dne 11. února 1922 čís. 34. Není proto spornou měna, ve které jest tyto závazky splniti, neboť stanoví § 11 písm. c) tohoto vl. nař., že i v těchto případech dlužno úroky a splátky, dospělé ku splatnosti po odluce měny československé od měny rakousko-uherské splatiti ve měně československé. Ustanovení to podle poslední věty prvního odstavce Šu 11 a uvedeného vl. nař. ovšem se netýče pohledávek již zaplacených. Ale o takové pohledávky tu nejde, neboť vládní nařízení má na mysli jen takové pohledávky a závazky, které byly splněny za souhlasu stran a bez výhrady, a nikoliv případy, kde věřitel, ať již důvodně či bezdůvodně, zaplacení odepřel, pokud se týče přijal jen s výhradou, jak patrně za účelem odstranění veškerých pochybností výslovně bylo stanoveno v Šu 2 odst. (1) čís. 7 a odst. (2) vl. nař. ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. Z toho plyne, že v tomto případě vůbec nebylo podmínek pro přerušení sporu podle Šu 2 vl. nař. ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n. a slušelo proto návrhu žalobkyně, by v řízení bylo pokračováno, vyhověti, jak správně učinil první soud. Nevadí, že usnesení rekursního soudu ze dne 28. listopadu 1923 nebylo napadeno dovolacím rekuresem, neboť, slušelo-li vyhověti žádosti, kdyby případné příčiny přerušení byly odpadly, slušelo tak učiniti tím spíše, jakmile se ukázalo, že jich tu vůbec nebylo. Žalobkyně na odůvodnění svého návrhu právem se dovolává Šu 1 vl. nař. ze dne 4. dubna 1924 čís. 154 sb. z. a n., který ustanovení vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n. rozšiřuje též na pohledávky po 26. únoru 1919 postoupené, ale vyjímá případy, o které tu jde, a to zřejmě proto, že byly upraveny jinak již dřívějším vl. nař. ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n.

Čís. 4428.

Předpisu Šu 863 obč. zák. lze použití i, jde-li o vzdání se dědictví. V tom, že dědic se opětovně nedostavil k projednání pozůstalosti, ač mu bylo pohroženo následky Šu 120 nesp. říz., nelze spatřovati vzdání se dědictví.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, Rv I 1357/24).

Žaloba dědice o vydání pozůstalosti byla oběma nižšími soudy zamítnuta. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání žalobcovu, pokud vytýká nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nelze upřít oprávnění. Nejvyšší soud sdílí sice názor odvolacího soudu, že na vzdání se dědictví možno souditi také z konkludentních činů dědicových ve smyslu §u 863 obč. zák., jež v uvažování všech okolností nepřipouští rozumného důvodu, aby bylo o tom pochybováno, že dědic dědictví se vzdal. Ustanovení §u 863 jest zařaděno do 17. hlavy občanského zákoníka, pojednávající o smlouvách a p r á v n í c h j e d n á n í c h v ů b e c (nov. III. § 78) a již z toho plyne, že k oné zásadě jest přihlížeti nejen při smlouvách, nýbrž i při každém právním jednání, při němž projev vůle jest skutečností, tvořící právo. Leč v tomto případě nestačí skutkové zjištěné okolnosti k tomu, by se mohlo s bezpečností míti za to, že se žalobce vzdal veškerých nároků na pozůstalost po své zemřelé matce. Odvolací soud dospívá k opačnému názoru jen z úvahy, že se žalobce přes opětné vyzvání nedostavil k projednání pozůstalosti a to ani tehdy, když mu bylo v obeslání ze dne 30. srpna 1918 notářem, jenž jako soudní komisař pozůstalost projednával, pohroženo následky §u 120 nesp. pat. Nehledíc ani k tomu, že i obsah této pohrůžky (... so wird der Nachlass sofort den bereits erbserklärten Erben gleichteilig eingewantwortet und sohin auf Ihre etwaigen besonderen Wünsche keine weitere Rücksicht genommen werden«) mohl zůstaviti žalobce v pochybnostech co do přesné úpravy jeho dědických nároků ještě za řízení pozůstalostního, nelze z pouhé pasivity žalobcovy vzhledem k projednání pozůstalosti dovozovati, že se zřekl veškerých nároků na pozůstalost, to tím méně, ježto z prohlášení žalobcových za řízení pozůstalostního, jmenovitě z onoho ze dne 20. května 1918 vychází právě opak. Nezaniklo-li však nedostavením se žalobce k projednání pozůstalosti jeho právo dědické, mohl se nároků svých domáhati kdykoliv za promlčecí lhůty žalobou ve smyslu §u 823 obč. zák., jak také učinil.

Čís. 4429.

Dopravní řád železniční.

Přirážky k dovoznému jsou pokutou pouze za nepravdivé označení obsahu, nikoli za označení nepřesné nebo neúplné. Přirážku nelze vybírat proto, že u předmětů delších sedm metrů nebyla v nákladním listu uvedena délka. Nejasnost tarifních předpisů jde na účet dráhy.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, Rv I 1450/24).

Žalující firma dopravila dráhou železný plech. Ježto železný plech nebyl v zásilce označen jako delší 7 m, ač byl dlouhý 10 m, vybrala dráha od žalobkyně přirážku k dovoznému. Žalobě proti dráze o vrácení přirážky procesní soud prvního stupně vyhověl. **D ů v o d y:** Jest rozhodnouti otázku, je-li pro železný plech černý delší 7 m označení obsahu zásilky v nákladním listě železný plech černý« dle platných reglementárních a tarifních předpisů skutečně nesprávným udáním obsahu zásilky a byl-li tudíž ku správnému označení